

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 492/2018-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 13. septembra 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej, zo sudcu Miroslava Duriša a sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], vo veci namietaného porušenia základných práv čl. 17 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. b), 2 a 4, čl. 6 ods. 1, 2 a 3 písm. a), čl. 13 a čl. 17 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj porušenia čl. 141 ods. 1 a čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresnej prokuratúry Žilina v bližšie neoznačenom konaní, rozsudkom Okresného súdu Žilina sp. zn. 28 T 65/2013 z 10. júna 2014, uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 1 To 50/2014 z 5. augusta 2014 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Tdo 16/2018 z 24. apríla 2018, ako aj postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. júla 2018 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 17 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. b), 2 a 4, čl. 6 ods. 1, 2 a 3 písm. a), čl. 13 a čl. 17 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj porušenia čl. 141 ods. 1 a čl. 144 ods. 1 ústavy postupom Okresnej prokuratúry Žilina (ďalej len „okresná prokuratúra“) v bližšie neoznačenom konaní, rozsudkom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 28 T 65/2013 z 10. júna 2014 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“), uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1 To 50/2014 z 5. augusta 2014 (ďalej aj „napadnuté uznesenie krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Tdo 16/2018 z 24. apríla 2018 (ďalej aj „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“), ako aj postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 19. júla 2018.

Zo sťažnosti vyplýva, že 6. decembra 2012 [REDAKOVANÉ] (ďalej len „[REDAKOVANÉ]“) podala proti sťažovateľovi trestné oznámenie, v ktorom ho obvinila, že týra ju, ako aj jej maloleté deti. Vyšetrovateľ podľa sťažovateľa bez overenia si skutočností tvrdených [REDAKOVANÉ] vzniesol proti nemu obvinenie pre trestný čin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 a 2 Trestného zákona za to, že od septembra 2009 do 6. decembra 2012 mal týrať [REDAKOVANÉ] a maloleté deti. Sťažovateľ ďalej uvádza, že keď sa dostavil k vyšetrovateľovi na účely podania vysvetlenia, vyšetrovateľ mu dal podpísať prevzatie uznesenia o vznesení obvinenia, ktoré mu aj prečítal; proti uzneseniu o vznesení obvinenia sťažovateľ na mieste podal sťažnosť, ktorá bola ihneď zamietnutá, lebo „*prokurátorka sa šla zabávať a tak procesné úkony urobila s predstihom*“.

Sťažovateľ argumentuje, že už v úvodnej časti vysvetlenia podávaného vyšetrovateľovi uviedol, že sa týrania nemohol dopúšťať od septembra 2009, keďže s [REDACTED] začal žiť až od 1. septembra 2010. Do tej doby [REDACTED] žila s manželom. Sťažovateľ tvrdí, že vzhľadom na jeho vysvetľovanie vyšetrovateľ pripravené uznesenie roztrhal a vyhotovil nové, doručenie ktorého dal sťažovateľovi podpísať. Zmenil v ňom dobu týrania tak, že k nemu malo dochádzať od septembra 2010 do 6. decembra 2012. Z textu novovytvoreného uznesenia obvinenia nevyplýval dôvod tejto zmeny, hoci zmena bola v rozpore s obsahom trestného oznámenia [REDACTED]. Proti uzneseniu o vznesení obvinenia sa sťažovateľ ohradil, pričom uviedol, že nemal dôvod [REDACTED] a jej maloleté deti týrať.

Podľa sťažovateľa on sám v septembri 2010 navštívil kolíznú opatrovníčku ustanovenú maloletým deťom a oznámil, že sú týrané, pričom túto skutočnosť mal potvrdiť aj psychológ, ktorý v zastúpení [REDACTED] podal trestné oznámenie prokurátorovi. Podľa obsahu tohto trestného oznámenia mala [REDACTED] obviniť zo svojho týrania, ako aj týrania maloletých detí manžela. Potom, čo si vyšetrovateľ podľa argumentácie sťažovateľa overil jeho tvrdenie, vzal mu uznesenie o vznesení obvinenia, poukazujúce na to, že v skutočnosti týral [REDACTED] a jej maloleté deti od septembra 2011 do 6. decembra 2012. Sťažovateľ, poukazujúc na obsah trestného spisu týkajúceho sa trestného stíhania manžela [REDACTED], uvádza, že aj toto tvrdenie vyvrátil a prokurátor trestné stíhanie zastavil.

Dňa 19. marca 2012 sťažovateľ podľa svojho tvrdenia podal trestné oznámenie na [REDACTED] že zanedbáva starostlivosť o maloleté deti, pričom táto vec bola riešená v priestupkovom konaní. Z úradného záznamu v priestupkovom spise má vyplývať, že [REDACTED] pije a nestará sa o maloleté deti, pričom podľa psychológa je alkoholička. Sťažovateľ ďalej uvádza, že vyšetrovateľ ju následne začal stíhať pre krivé obvinenie voči manželovi, ktoré bolo následne zastavené.

Sťažovateľ tvrdí, že bez toho, aby bol obvinený (hoci v skutočnosti bol poškodený), bola na neho podaná protizákonná obžaloba a jeho odsúdenie predstavuje „*bezprecedentný*“

prípado“. Podľa sťažovateľa je slovenská justícia zločineckou organizáciou vrátane najvyššieho súdu a ústavného súdu.

Vo vzťahu k najvyššiemu súdu sťažovateľ uvádza, že jeho dovolanie odmietol bez toho, aby sa vysporiadal s faktom, že vyšetrovateľ mu uznesenie o vznesení obvinenia fyzicky nevydal (§ 206 ods. 1 Trestného poriadku), pričom argumentoval tým, že obvinený môže uplatňovať iba námietky právneho charakteru, nie námietky skutkové a uznesenie o vznesení obvinenia nemožno podľa dovolacieho súdu v konkrétnych okolnostiach posudzovanej veci považovať za dôkaz. S uvedenými závermi najvyššieho súdu sťažovateľ nesúhlasí a poukazuje na to, že neexistencia uznesenia o vznesení obvinenia vylučuje jeho trestné stíhanie a odsúdenie. V závere svojej sťažnosti uvádza, že ak ústavný súd nepreskúma jeho sťažnosť meritórne, bude to považovať za akt súhlasu s tým, že slovenská justícia je „zločinecká organizácia s fašisticko-gestapáckymi praktikami“.

Sťažovateľ sa domáha, aby ústavný súd o jeho sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„Okresná prokuratúra Žilina, Okresný súd Žilina, Krajský súd Žilina, Najvyšší súd SR Bratislava porušili sťažovateľovo právo a slobodu podľa čl. 5 ods. 1 písm. b, ods. 2, 4, čl. 6 ods. 1, 2, ods. 3 písm. a, čl. 13, čl. 17 Európskeho Dohovoru pre ľudské práva, čl. 17, čl. 46 ods. 1, čl. 141 ods. 1, čl. 144 ods. 1 Ústavy SR, keď ho obžalovali a odsúdili bez vznesenia obvinenia v postavení poškodeného.

Podľa § 56 ods. 2 ÚS, aby ústavný súd zrušil -

1) rozsudok 28 T/65/2013-880 Okresného súdu, Hviezdoslavova 28, 01059 Žilina zo dňa 10. 6. 2014;

2) uznesenie 1 To/50/2014-927 Krajského súdu, Orolská 3, 01001 Žilina zo dňa 5. 8. 2014;

3) uznesenie 4 Tdo 16/2018 Najvyššieho súdu SR zo dňa 24. 4. 2018.

Podľa § 56 ods. 3 písm. d ÚS, aby ústavný súd prikázal Okresnému súdu Žilina, aby obnovil osobnú slobodu sťažovateľa zaručenú čl. 17 Ústavy SR.

Podľa § 56 ods. 4 ÚS mi ústavný súd prizná za porušenie môjho práva a slobody finančné zadosťučinenie, a to takto:

1) Okresná prokuratúra, Moyzesova 20, 01156 Žilina mi vyplatí 10 miliárd EUR;

- 2) *Okresný súd, Hviezdoslavova 28, 01059 Žilina mi vyplatí 10 miliárd EUR;*
- 3) *Krajský súd, Orolská 3, 01001 Žilina mi vyplatí 10 miliárd EUR;*
- 4) *Najvyšší súd SR, Župné námestie 13, 81490 Bratislava mi vyplatí 10 miliárd EUR;“*

Sťažovateľ napokon žiada, aby mu ústavný súd ustanovil právneho zástupcu v konaní o jeho sťažnosti, keďže nemá dostatočné prostriedky na úhradu trov právneho zastúpenia advokátom.

II.

V rámci predbežného prerokovania sťažnosti ústavný súd zistil nasledujúce skutočnosti:

II.1 Krajský súd uznesením č. k. 1 To 50/2014-927 z 5. augusta 2014 zamietol odvolanie sťažovateľa proti rozsudku okresného súdu sp. zn. 28 T 65/2013 z 10. júna 2014. Podľa odôvodnenia označeného uznesenia bol sťažovateľ rozsudkom okresného súdu uznaný za vinného zo zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a) a b) a ods. 2 písm. d) Trestného zákona na skutkovom základe uvedenom v rozsudku. Bol mu za to uložený trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov a 6 mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa názoru krajského súdu vyjadreného v napadnutom uznesení nie sú žiadne pochybnosti, že súdený skutok sa stal a že ho spáchal sťažovateľ, pričom okresný súd vo svojom rozhodnutí veľmi výstižne a presvedčivo vysvetlil, na základe akých dôkazov a zistení dospel k záveru o vine sťažovateľa. Dôvody rozsudku sú zrozumiteľné a dostatočne logické.

Ani krajský súd sa nestotožnil s obhajobou sťažovateľa, podľa ktorej sa nedopustil konania, ktoré sa mu kládlo za vinu, a podľa ktorej zo strany [REDAKOVANÉ] ide o vykonštruované konanie. Vinu sťažovateľa krajský súd považoval za preukázanú predovšetkým na základe priamych dôkazov (výpovedí [REDAKOVANÉ], ako aj jej maloletých detí v spojení s obrazovo-zvukovým záznamom). Práve svedkovia – poškodení podľa

krajského súdu presvedčivo usvedčili sťažovateľa. Tieto výpovede treba považovať za logické, presvedčivé, zrozumiteľné, pravdivé a vierohodné. Podľa krajského súdu je nesporné, že [REDAKOVANÉ] v prípravnom konaní, ako aj pred súdom detailne popísala podstatné okolnosti spáchania súdeného skutku. Maloleté deti boli vypočuté v prípravnom konaní 5. marca 2013. Vo vzťahu k týmto výpovediam odvolací súd zdôrazňuje, že zákon nevyklučuje, aby bola výpoveď svedka poškodeného, ktorý býva aj oznamovateľom trestného činu, použitá ako usvedčujúci dôkaz. Ak má slúžiť výpoveď poškodeného (svedka) ako jediný priamy dôkaz, bez ďalších podporných dôkazov, musí byť tento dôkazný prostriedok jasný, logický, zrozumiteľný, presvedčivý, vierohodný a zároveň nesmie byť inými dôkazmi spochybniteľný či dokonca vyvrátený. V posudzovanom prípade nie sú podľa odvolacieho súdu výpovede poškodených jediným dôkazným prostriedkom usvedčujúcim sťažovateľa, keďže sa logicky prepájajú na ďalšie dôkazy, a to najmä na výsluchy opatrovníčky, svedkýň [REDAKOVANÉ], znalecký psychologický posudok a výsluch súdnej znalkyne [REDAKOVANÉ], ako aj niektoré listinné dôkazy.

Vo vzťahu k obrane sťažovateľa, že síce bol v čase činu na mieste činu, ale sú inak interpretované veci, ktoré sa mali stať, resp. nemali stať, odvolací súd vo svojom uznesení uvádza, že sťažovateľ nepredložil vo veci konajúcejmu okresnému súdu žiadne dôkazy, ktoré by mohli výraznejšie spochybniť výpoveď štyroch priamych svedkov – poškodených. Dôkaznú silu svedeckej výpovede [REDAKOVANÉ] neoslabilo podľa odvolacieho súdu ani množstvo listinných dôkazov predkladaných sťažovateľom, ktorými sa snažil preukázať, že [REDAKOVANÉ] sa nestará riadne o deti, zanedbáva starostlivosť o ne a v značnej miere požíva alkoholické nápoje. Podľa krajského súdu ide len o subjektívne tvrdenia sťažovateľa.

II.2 Uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 Tdo 16/2018 z 24. apríla 2018 bolo odmietnuté dovolanie sťažovateľa proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 1 To 50/2014 z 5. augusta 2014. V označenom uznesení dovolacieho súdu sa uvádza, že sťažovateľ prípustnosť dovolania vyvodzoval z ustanovení § 371 ods. 1 písm. c), g) a i) Trestného poriadku.

Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu, podľa ktorého malo byť zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu (§ 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku) sťažovateľ

vo svojom dovolaní namietal, že nebol vykonaný žiaden z ním navrhovaných dôkazov, pričom sa nestotožnil ani s hodnotením týchto dôkazov okresným súdom, podľa ktorého nie sú relevantné pre rozhodnutie. K zásadnému porušeniu práva na obhajobu malo podľa dovolania sťažovateľa dôjsť aj tým, že v čase zadržania bol ešte značne pod vplyvom alkoholu, čím mu mala byť odňatá možnosť slobodne a vážne vykonávať úkony v trestnom konaní a zvažovať ich procesné následky. Naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku (rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom) malo podľa dovolacej argumentácie sťažovateľa spočívať v tom, že mu neboli „fyzicky odovzdané“ uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia. V súvislosti s dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku (rozhodnutie má spočívať na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku) sťažovateľ vo svojom dovolaní namietal, že mu nebolo preukázané spáchanie skutku, pričom všeobecné súdy nemali uveriť výpovedi [REDAKOVANÉ], ktorá je voči nemu zaujatá, mali prihliadnúť na jej predchádzajúce traumatizujúce manželstvo, ako aj celý rad sťažností podaných sťažovateľom na jej nedostatočnú starostlivosť o deti.

V reakcii na dovolacie námietky sťažovateľa sa najvyšší súd v napadnutom uznesení najprv zaoberal jeho námietkou, že okresný súd nevykonala ani jeden ním navrhovaný dôkaz, ktorú vyhodnotil ako neopodstatnenú, poukazujúc na skutočnosť, že okresný súd vykonala dokazovanie celým radom listín, ktoré mu predložil sťažovateľ a vyhodnotil ich tak, že sa vzťahujú k obdobiu pred začatím spolužitia sťažovateľa a [REDAKOVANÉ], a preto nie sú relevantné pre rozhodnutie vo veci samej. Najvyšší súd sa stotožnil aj s tým, ako okresný súd objasnil vo svojom rozhodnutí, že odmietol vypočuť vyšetrovateľa, preto, že skutočnosti, ktoré sa mali zisťovať výsluchom vyšetrovateľa, bolo možné zistiť inými skôr vykonanými dôkazmi. Ak okresný súd odmietol vykonať niektoré dôkazy, tak svoj postup racionálne zdôvodnil. Na tomto základe najvyšší súd dospel k záveru, že právo sťažovateľa na obhajobu porušené nebolo. Sťažovateľ namietal aj to, že v čase zadržania bol pod vplyvom alkoholu. Najvyšší súd v tejto súvislosti konštatoval, že k výsluchu sťažovateľa došlo až o 3 hodiny neskôr, avšak v tom čase sa prostredníctvom dychovej skúšky u neho už nezistila prítomnosť žiadneho alkoholu.

Dovolací súd vyhodnotil ako neopodstatnenú aj tú časť dovolacej argumentácie, v rámci ktorej tvrdil, že mu nebolo „fyzicky odovzdané“ uznesenie o začatí trestného

stíhania a vznesení obvinenia, pričom v tejto súvislosti poukázal na skutočnosť, že sťažovateľ prevzatie rovnopisu uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia potvrdil 6. decembra 2012 vlastnoručným podpisom. Preukazuje to jeho podpis na poštovej doručenke, pričom zároveň neboli zistené žiadne relevantné skutočnosti, ktoré by to spochybňovali.

K namietanému nesprávnemu právnemu posúdeniu zisteného skutku najvyšší súd vo svojom rozhodnutí uviedol, že sťažovateľ v skutočnosti námietky právneho charakteru neuplatnil; poukazoval iba na skutkové námietky, ktorými zjavne vybočili z rámca tohto dovolacieho dôvodu.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy, alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

III.1 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 17 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. b), 2 a 4, čl. 6 ods. 1, 2 a 3 písm. a), čl. 13 a čl. 17 dohovoru, ako aj k namietanému porušeniu čl. 141 ods. 1 a čl. 144 ods. 1 ústavy postupom okresnej prokuratúry a napadnutým rozsudkom okresného súdu

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne, t. j. na princípe subsidiarity.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd pri uplatňovaní svojej právomoci vychádza zo zásady, že ústava ukladá všeobecným súdom chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť (a aj domáhal) využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Proti namietaným pochybeniam v postupe a rozhodovaní okresného prokurátora sa sťažovateľ mohol brániť v konaní pred okresným súdom a následne aj riadnym opravným prostriedkom proti napadnutému rozsudku okresného súdu. Rovnako proti napadnutému rozsudku okresného súdu mohol sťažovateľ podať odvolanie (čo aj využil), o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o odvolaní sťažovateľa vylučuje právomoc ústavného súdu. Ústavný súd preto túto časť sťažnosti odmietol pre nedostatok svojej právomoci.

III.2 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 17 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. b), ods. 2 a 4, čl. 6 ods. 1, 2 a 3 písm. a), čl. 13 a čl. 17 dohovoru, ako aj k namietanému porušeniu čl. 141 ods. 1 a čl. 144 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením krajského súdu a napadnutým uznesením najvyššieho súdu

Pri predbežnom prerokovaní tejto časti sťažnosti sa ústavný súd sústredil na posúdenie, či nie je zjavne neopodstatnená Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde totiž vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď napadnutým postupom alebo napadnutým rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Ústavný súd považoval tiež za potrebné pripomenúť, že nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, a preto vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej ani preskúmať, resp. či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska

neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

Sťažovateľ namieta predovšetkým to, že uznesenie o vznesení obvinenia mu nebolo v skutočnosti fyzicky doručené, a preto jeho trestné stíhanie treba považovať za nezákonné. Okrem toho trvá na tom, že na základe celého radu listinných dôkazov, ktoré v konaní predložil, by sa dala spochybníť vierohodnosť a pravdivosť výpovede [REDAKOVANÉ], čo by zakladalo dôvod na vyslovenie záveru o jeho nevine. Sťažovateľ sa v skutočnosti cíti byť poškodeným, no napriek tomu sa s ním protiprávne nakladalo ako s obvineným.

V nadväznosti na námietky sťažovateľa ústavný súd zistil po preskúmaní spisovej dokumentácie zistil, že námietku o fyzickom nedoručení uznesenia o vznesení obvinenia sťažovateľ v odvolaní podanom proti napadnutému rozsudku okresného súdu neuplatnil a uplatnil ju až v dovolacom konaní. Zároveň sťažovateľ na túto skutočnosť poukazoval aj vo viacerých svojich podaniach predložených orgánom činným v trestnom konaní a okresnému súdu, pričom fotokópie týchto podaní predložil ústavnému súdu ako dôkaz.

Najvyšší súd vyhodnotil tvrdenie sťažovateľa o fyzickom nedoručení uznesenia o vznesení obvinenia ako nedôvodné, keďže sťažovateľ prevzatie uznesenia potvrdil vlastnoručným podpisom na poštovej doručenke. V tejto súvislosti ústavný súd poznamenáva, že sťažovateľ potvrdenie prevzatia uznesenia o vznesení obvinenie vlastnoručným podpisom na doručenke nepopiera. Tvrdí však, že v skutočnosti mu uznesenie fyzicky odovzdané nebolo, t. j. oproti nespochybnému listinnému dôkazu, ktorý preukazuje, že uznesenie o vznesení obvinenia bolo sťažovateľovi doručené, stavia sťažovateľ vlastné, viackrát písomne opakované tvrdenie, podľa ktorého k doručeniu uznesenia v skutočnosti nedošlo. Okrem vlastného opakovaného tvrdenia však žiaden iný dôkaz na vyvrátenie obsahu doručky ústavnému súdu ani všeobecným súdom nepredložil. Za týchto okolností ústavný súd nemá dôvod spochybňovať záver najvyššieho súdu, že táto námietka sťažovateľa bola existujúcim listinným dôkazom vyvrátená, a teda je neopodstatnená.

Okrem toho najvyšší súd v napadnutom uznesení poznamenal, že uznesenie o vznesení obvinenia nemožno považovať v konkrétnych okolnostiach posudzovanej veci za dôkaz. Túto poznámku najvyššieho súdu treba dať do súvislosti so skutočnosťou, že sťažovateľ túto námietku podradil pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, teda že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom. Ústavný súd k tomu poznamenáva, že najvyšší súd nebol viazaný pri posudzovaní dôvodu dovolania subsumpciou, ktorú použil sťažovateľ, keďže jeho povinnosťou bolo vychádzať z obsahového vymedzenia uplatneného dovolacieho dôvodu. Aj keď sťažovateľ nim tvrdené fyzické nedoručenie uznesenia o vznesení obvinenia vnímal ako dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, v skutočnosti by bolo správnejšie takto skutkovo vymedzený dovolací dôvod podradiť pod ustanovenie § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, t. j. že bolo zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu.

Po preskúmaní napadnutého uznesenia krajského súdu a napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ktorých relevantné časti sú popísané v časti II tohto uznesenia, v kontexte so sťažnostnou argumentáciou sťažovateľa ústavný súd dospel k záveru, že medzi obsahom napadnutých rozhodnutí všeobecných súdov a obsahom sťažovateľom označených základných práv garantovaných ústavou a práv zaručených dohovorom neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí tejto časti sťažnosti reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení. Napadnuté rozhodnutia všeobecných súdov sú primerané odôvodnené a nemožno ich považovať za arbitrárne. Ústavný súd preto túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. septembra 2018